

Sygn. akt V CNP 23/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi G. Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 lipca 2012 r.
w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko G. Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 grudnia 2013 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w G. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w R., którym oddalono powództwo, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda 2 338,22 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 r., umorzył postępowanie co do 4000 zł, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zniósł wzajemnie koszty procesu stron za pierwszą instancję i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Od wyroku Sądu drugiej instancji drugiej instancji, w części zasądzającej kwotę przewyższającą 2 038,22 zł i umarzającej postępowanie, pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest - podobnie jak skarga kasacyjna - środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione

niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, niepubl.).

Tymczasem skarga wniesiona przez pozwaną nie zawiera w ogóle wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., tj. wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Tej oceny nie zmienia okoliczność przytoczenia w skardze jej podstawy i uzasadnienia. Postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne było - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05 (OSNC z 2006 r. Nr 7-8, poz. 140) - zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień przewidzianych w art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, przewidujących odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest w tej sytuacji oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być - i często nie są - tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 425⁵ k.p.c., przyjmuje się, że spełnienia wymagania przewidzianego w art. 425⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. nie stanowi także odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 428⁸ § 1 k.p.c.).